

ската консултация трѣбва тутакси да замѣсти горнята прѣприятна тема на разговора ни,“ мислѣ си азъ, и пакъ приготвямъ билиардовата топка.

И не се лъжа.

Кривомаждраковъ ме пристиска още по-сърдечно до гърдитѣ си и, като гледа нѣкъдѣ другадѣ, съвсѣмъ на противоположна посока—както ми се стори, силеше се да прочете отдалечъ надписа на Хитровата фотография — попита ме:

— „А какъ си?“

Бухъ! Билиардовата топка.

— „Добрѣ ли си?“

Бухъ! Билиардовата топка.

Азъ имамъ двѣ. Ако стане нужда третя — нѣмамъ вече. За да се не намѣржъ въ такова критическо положение, азъ питамъ — вѣжливостъ за вѣжливостъ:

— „Ти добръ ли си?“

— „Не сме добръ... отговаря разсѣяно приятеля, защото шепкитѣ играятъ наоколо.

— „Ти остави кълката на страна; ти самъ добръ ли си?“

— „А, азъ съмъ добръ... Само кълката е малко....“

— „Ти само да бждешъ добръ.“

— „Благодарж.“

— „Нѣма защо.“

Пауза.

Пакъ — но това вече е извънъ програмата:

— „Какво ново?“ ржгва ме внезапно носителя на кривия маждракъ.

— „Нищо неznamъ. А ти?“

— „Неznamъ нищо.“

— „Благодарж.“

Нова пауза.